

Don Miguel Ruiz
Čtyři dohody

Dělejte vše tak, jak nejlépe dovedete

Vaše činnost se mění od okamžiku k okamžiku; bude vypadat jinak, když jste nemocní, než když jste zdraví. Dělejte však za všech okolností vše tak, jak nejlépe dovedete, a vyhnete se zbytečným soudům a lítosti.

Vážené posluchačky, vážení posluchači,

každý rok slibuji rodině, že nebudu péct žádné vánoční cukroví, protože všichni celý rok tvrdě prosazují své předsevzetí, že se tentokrát o Vánocích nebudou přejídat a vůbec ne vánočním cukrovím. Jenže předvánoční atmosféra je tak nakažlivá, že už mám v chladničce oříškové těsto, těsto na linecké koláčky a také bych ráda udělala tradiční vosí hnízda s vaječným koňakem atd. Potom, když přijdou děti mezi svátky, žádný z nich trochu toho sladkého neodmítne. Adventní čas nás naladí na vánoční rozjímání a také na blížící se Nový rok plný očekávání všeho dobrého. A tak vše dobré a zajímavé se snaží pro Vás připravit Klub posluchačů a absolventů U3V FF UK i v příštím roce.

Krásné prožití vánočních svátků a šťastný celý nový rok přeje

Obsah

✳ Aktuality z naší U3V	2
✳ Celoživotní vzdělávání dospělých – dobrovolnický projekt GAIN	3
✳ Příspěvky našich posluchačů	5
✳ Zajímavosti	12
✳ Zábavný koutek	14

Nikdy není na nic pozdě

Lidský věk se neustále díky velkým pokrokům v medicíně prodlužuje. S tím souvisí i potřeba se něco nového učit, abychom i my starší v životě dobře a v pohodě obstáli a zároveň získali potřebné sebevědomí. 21. století pro nás vůbec neznamená „odpočívat na zápraží.“ K tomu však potřebujeme něco vědět, umět a znát, abychom se mohli vůči mládí flexibilně orientovat a rozhodovat.

Kromě standardních nabídek oborů, nabízí FF UK i tzv. „nespecifické kurzy“, uvedené v katalogu univerzity. Jde o přednášky složené z dalších vědních oborů. V letošním akademickém roce 2015/16 pod názvem „Být v životě vítězem“ jde o zimní semestr, připravující posluchače k umění překonávat problémy, které přináší život...

A tak se profesionalita přednášejících setkává s moudrostí věku posluchačů.

Co říci na závěr z pohledu duševní svěžesti?

Každý by měl jít za svým snem, nebo touhou, které dávají sílu jít vpřed. Pokud opouštíme své sny a touhy, nebo je dokonce zrazujeme, můžeme se dostat na opačný pól radosti ze života.

Myšlenka je jako magie, která se může i zhmotnit a v budoucnu se třeba i vyplnit.

Mgr. Vladimíra Kalfusová

Moje krôčiky s tabletom

Na Univerzite tretieho veku ŽU v Žiline som si v ponuke štúdia v akademickom roku 2015/2016 vybrala nový študijný modul „Práca s tabletom a smartfonom“. Je to prvá lastovička na pôde univerzít tretieho veku, ktorá vzlieta práve z mojej školy. Určite to chcelo zo strany univerzity veľký kus odvahy zaradiť niečo tak nové, progresívne a hypermoderné do študijného programu. Vďaka tomu 15 prvých študentov – seniorov vykročí do dotykového sveta informačných technológií vyzbrojených znalosťami, ktorými iste „nezahanbia“ samých seba pred oveľa mladšími ročníkmi z nášho okolia.

Možno by ma mnohí z Vás najradšej zasypali otázkami. Prečo tablet? Na čo mi to bude? Či mi už nestačí počítač?

Veru nestačí. Doba nových technológií ide veľmi rýchlym tempom dopredu. Počítač budem mať pekne doma, tam na mňa vždy počká. A prečo ešte k tomu tablet? Predovšetkým nie preto, že to teraz „fičí“, že je to populárne, že je to „INN“ a že je to „cool“.

Tablet považujem za skladnejší, ľahší ako notebook. Pri cestách v mojej batožine, či kabelke nezaberie veľa miesta. V nevelkej ploskej krabičke profilom pripomínajúci z kuchyne dosku na krájanie, budem mať ukryté svoje knižné, hudobné a filmové poklady a vlastnú kuchársku knihu. Aj na internet sa dostanem veľmi ľahko, hocikde, kde signál verejných bezdrôtových wifi sietí lieta vo vzduchu a dokonca aj zadarmo. Vďaka tabletu, ktorý budem nosiť so sebou ako som si zvykla nosiť mobil, už sa mi čakanie kdekoľvek nebude zdať dlhé a nudné. Práve v ňom budem mať schovanú svoju rozčítanú knižku, či navolenú krížovku, sudoku...

Ale teraz sa pekne pomaly vrátim úplne na začiatok.

Základným predpokladom úspešného štúdia na tomto študijnom module je, že sa to chcem naučiť a mám vlastný tablet. Mnohí z Vás si povzdychnú: veď to nestojí „korunu.“ Kde na to zobrať? Nepatrím medzi tých šťastlivcom, ktorým spoločnosti T – com, Alza, čo Orange predávajú za určité predchádzajúce protislužby tablet za „babku“. Preto som na to išla v duchu našej ľudovej slovesnosti, aby aj ovca zostala celá a aj vlk ostal sýty. V predstihu som navrhla rodine „združenú investíciu“ na nákup tabletu pre mňa ako darček na meniny. Rodinná rada to schválila a nákup tabletu si vzal pod patronát môj syn. Na jeho otázku, aký tablet chcem, som vedela odpovedať v prvom momente iba to, že musí mať operačný systém „Android“. To som vedela z informácii U3V, ktoré boli uvádzané v ponuke na štúdium. Viac som o tablete nemala ani potuchy. Dala som si zhruba 2 – 3 týždne na „rozkukanie“, aby som môjmu „nákupcovi“ vedela povedať viac. Nechodila som po obchodoch obzerať tablety, ale pozrela som si ich v pohodlí domova cez internet v rôznych e – shopoch. Nakoniec som si vybrala. Po čase ma môj nákupca zaskočil zaujímavou ponukou. Či mi vraj nebude vadiť tablet v čiernej farbe, vďaka ktorej to bude cena o niečo nižšia ako biely tablet, ktorý som si pôvodne vybrala. Z ušetrených peňazí mi ešte vyjde aj na stojan k tabletu. Povedala som si tak fajn. Aj keď som vedela, čo za darček na meniny dostanem, potešil ma. Srdiečko mi zajasalo a v mysli mi opakovane znelo - mám svoj tablet - mám úplne nový tablet. Ako meninový bonus som k tomu dostala ešte aj prilepšenie - prídavnú pamäťovú kartu.

Veľké nadšenie z darčeka zrazu opadlo, keď mi syn ukázal len tak v rýchlosti a v kocke, čo všetko tablet dokáže. Prsty mu veselo behali po displeji. Každú chvíľu sa tam prestriedali rôzne ikony, či obrazovky a dotykom rýchlo menil vstupy. Mala som z toho v hlave chaos a v mysli veľkú otázku: „naučím sa to?“ – „dokážem to?“ Nakoniec predsa zvíťazil „zdravý rozum“. Veď od septembra sa to predsa krok za krokom začnem učiť.

Môj septembrový štart v škole na tablete bol síce pomalý, ale pre mňa znamenajúci veľa. Veľmi opatrne som vhupla do bludiska dotykového „čuda.“

Prvý cvičný krok v škole ma nasmeroval na poznanie a zoznámenie sa s tlačidlami na domovskej obrazovke a s prvou aplikáciou „Nastavenie tabletu“. Aj doma som sa párkrát k tomuto kroku vrátila, aby sa mi vryl do pamäte rozsah a ďalšie možnosti tejto aplikácie a jej využitie pre ďalšiu prácu.

Teraz už po zapnutí jemným dotykomb zvedavo klikám po ikonách na domovskej i ostatných obrazovkách. Ako dobre, že je tam tlačidlo „domov“ a „krok späť.“ To od začiatku využívam najčastejšie. Po aktivácii a pripojení wi – fi funkcie a email konta už sa preklikávam ďalej. Ani chvíľu neotáľam a hneď skúšam ako funguje internet v mojom novom „zázraku“. Vďaka nákupu a inštalácii ďalších aplikácii, už mám vyskúšanú komunikáciu cez Skype, čítačku QR a čiarových kódov na nakupovaných výrobkoch a GPS navigáciu. Občas nakuknem ako to vyzerá so stavom batérie, aby nebodaj stupnica neklesla pod medznú hranicu.

Pomaly začínam vymazávať z mysle tú veľkú „strašidelnú“ otázku a nahrádzam ju drobnými krôčikmi mojich nových pokrokov pri práci s tabletom.

A či mám ešte strach z toho, či sa to naučím? Ale hej – už je ale oveľa menší ako na začiatku. Ešte je tam hlboko v podvedomí. A veru nechám ho tam radšej podriemkavať a ja sa idem radšej „prebehnúť“ po tablete a zopakovať si nové postupy, ktoré som sa naučila v škole a doma to mám skúšať ako domácu úlohu.

A či „tabletomb“ nenahradím PC? To veru nie. Moje milované PC nemusí žiarliť. Z mojej priazne ho tablet nevytlačí. Tablet bude iba praktický pomocník na cesty a možno i v kuchyni, keď si na svojom veľkom PC vyrobím vlastnú kuchársku knihu, ktorú budem mať aj v poličke medzi knihami v tablete.

Ešte je toho veľa, čo tablet v sebe „skrýva“ a čo som ešte neodhalila. Ešte som len na začiatku. Určite sa do konca zimného semestra a v letnom semestri veľa toho naučím. Ale o tom až inokedy ...

Autor článku: Ing. Anna Frličková, študentka U3V ŽU v Žiline

Pražské pasáže, průchody a náblížky

Při budování města se od počátku přihlíželo k potřebám lidí, a proto se při husté zástavbě vytvářely tzv. „náblížky“ a průchody už od středověku. Lidem to umožňovalo zkrátit si cestu různými průchody domů nebo mezi domy. Dokonce v 18. století již existovalo úřední nařízení, jak a kdy mají být přístupny, protože se většinou na noc uzavíraly.

Moderní doba si zachovala tento trend také, zejména období secese v Paříži a Bruselu vytvářelo řadu nádherných moderních pasáží s odpočinkovými aktivitami a řadou obchodů. Ani Praha nebyla pozadu, i když pasáže vždy nemusely být průchozí a zkratkou, ale vždy byly živé obchodní centrum.

Naše první procházka se věnuje Starému Městu, které mělo velmi značný počet průchodů, bohužel řada z nich už není přístupná. Nicméně ještě jich dost zbývá pro dvouhodinovou vycházku.

Zdroj: WWW.mapy.cz s vl. úpravou

Passáž paláce ADRIE

Začínali jsme od Pražské brány Celetnou ulicí, okolo Nové mincovny s krásnou fasádou, zdobenou plastikami horníků a vojáků od Ignáce Platzera, kde byl proražen průchod s obchody až v r. 1938 a skončili v pasáži paláce ADRIE, respektive v lahůdkářství Zlatý kříž, které si zachovalo sortiment ryze český, zejména chlebičky a saláty. 😊

Další průchod vedl domem v Templu, který stojí na původním městišti kláštera Templářů (zrušen 1314) – je velmi prostý a krátký, zavedl nás do ulice Štupartské, ze které jsme se vrátili do Celetné krásným průchodem Bolzano. Název získal po svém nejslavnějším obyvateli – Bernardu Bolzanovi, matematikovi, filozofovi a knězi, který byl kazatelem v univerzitním kostele sv. Salvátora a od roku 1805 i učitelem na universitě. ✨

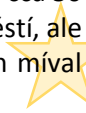
V Celetné jsme ještě prošli divadelní pasáží v Menhartovském paláci. Historie tohoto paláce je pestrá – jméno má po rodu, který se zasloužil o jeho dnešní podobu, kdy tady bylo provozováno divadlo. Působil zde i Kryštof Harant z Polžic a Bezdruzic. Později koupili tento palác piaristé, mezi jejich učitele patřil Gelasius Dobner (český historik, propagátor kritické metody v dějepisectví), kteří odtud přešli do nově vybudovaného konventu se školou na Příkopech. Po roce 1780 sloužil palác jako manufaktura pro výrobu sukna a hedvábných látek. V současnosti zde sídlí mj. Divadelní ústav a Divadlo v Celetné. Pak jsme prošli ještě dvěma rameny pasáže Hrzánské a z Celetné jsme se dostali průchodem do Kožné

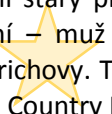
ulice k pasáži Kogo a do Havelské, odkud jsme se vrátili pasáží U závoje do Melantrichovy ulice. Proč U závoje? Je to krásný příběh manželské soudržnosti – když majitel jílovských dolů (15. století) zkrachoval, žena mu věnovala svůj drahocenný svatební závoj, který zastavil, aby získal peníze na nový rozjezd podnikání – povedlo se a posléze vlastnil několik domů na Starém Městě. Ten největší věnoval Václavu IV. pro universitu.

Z Melantrichovy jsme prošli nádvořím sv. Michala, což býval klášter s kostelem zrušený Josefem II. Z kláštera jsou většinou obytné domy a kostel sloužil všem možným účelům, dnes v něm sídlí hudební kytarový klub. Je památkově chráněn a na vnější fasádě jsou vidět prvky románské a gotické stavby.

Dostali jsme se do ulice Michalské, ve které jsme obdivovali hned několik možností průchodů.

Asi nejkrásnější byl průchod Richtrovým domem na Malé náměstí. Je to dům na románských základech, přestavovaný v gotice i renesanci, ve kterém vznikly nádherné pavlače, terasy a střešní altán, které jsme obdivovali. Fasáda je však až klasicistní, ale zajímavá jsou některá historická fakta – v tomto domě byla v roce 1882 první telefonní ústředna v Praze. Dnes se v něm nachází soukromá vysoká škola, která nemá učebny číslované, ale nazvané podle významných osobností české kultury (např. Hrabal, Destinová, Toayen, Werich, Voskovec) se stručnými životopisnými daty.

Nejvíce překvapil průchod malou uličkou Hlavsovou, který je velmi starý. Statut ulice (je dlouhá cca 50 m) získala až v roce 1918 a na noc se zavírá. Z této uličky lze projít kavárnou také na Malé náměstí, ale většinou je používáno spojení s Jilskou. Naproti východu je krásný gotický dům U Kočků. Ten má velice živý a malebný průchod (z Jilské do Karlovy), bohužel je už několik let zrušen.

My jsme se vrátili do Michalské domem U železných vrat – dnes je to hotel Iron gate a jako průchod neslouží, nicméně jsme prošli – z Jilské strany je nádvoří s obchůdky, které je volně přístupné a přechází do druhé části, která je recepcí hotelu. Recepční si nás zlým pohledem měřil, ale nezastavil nás. Býval to velmi starý průchod a na domě jsou dvě krásné kartuše – Panna Maria s děťátkem a domovní znamení – muž nesoucí na zádech železná vrata. Navazoval na průchod Teyflovým domem do Melantrichovy. Ten má renesanční nádvoří a je známý tím, že tu byla a dodnes je první restaurace a obchod Country Life.

Odtud jsme prošli Havelským tržištěm gotickými loubími na Uhelný trh a do Rytířské, do které je obráceno hlavní průčelí Staroměstské tržnice. To je velice ambiciózní stavba, která dodnes reprezentuje Staré Město. Je to novorenesanční architektura s velmi členitým průčelím z roku 1896. Stojí na místě 4 domů, s rozsáhlými skladovými a chladícími prostory ve sklepech a zajímavou litinovou střešní konstrukcí z Komárovských železáren. Prošli jsme do ulice 28. října a odtud do Jungmannovy pasáží paláce Adria. Pasáž má tvar L, krásnou dlažbu s různými motivy lemují ji výkladce obchodů s mosaznými rámy. Obě křídla pasáže jsou spojena kruhovou halou, ze které je vchod do divadla, dříve kina a také první Laterny magiky.

Na závěr několik fotografií z naší procházky, fotografie z vlastního archivu:

Plastiky Ignáce Platzera na Nové mincovně

Pohled do Hrzánské pasáže

Pasáž Kogo

Pasáž Richterova domu

Portál domu U železných vrat

Eva Zbořilová – těším se na další pokračování

Krásná Praha z Astronomické věže

Klub U3V nám poskytl komentovanou prohlídku Klementina.

Klementinum je rozsáhlý areál na břehu Vltavy, od Karlova mostu až k Mariánskému náměstí. Je jedním z největších stavebních komplexů v Evropě. První byla návštěva barokní Zrcadlové kaple, která je po rekonstrukci opět otevřena pro veřejnost. Každý den se zde pořádají koncerty vážné hudby. Jsou zde vzácné varhany a tato kaple patří k největším pokladům pražského Klementina. Pokračovali jsme dále do prostor, kde je vystaven Vyšehradský kodex – latinsky psaný evangeliář – nejvýznamnější a nejcennější rukopis v Čechách. Je nazývaný též Korunovačným kodexem, protože byl vytvořen nejspíše při příležitosti korunovace prvního českého krále Vratislava II. v roce 1085. Kniha obsahuje 108 bohatě ilustrovaných pergamentových listů. V Klementinu je vystavena faksimile kodexu u roku 2012.

Astronomická věž byla postavena v roce 1722 do výšky 68 metrů a výstavba souvisela s rozvojem astronomického bádání v Čechách. Klementinská věž byla až do roku 1928 jedinou observatoří v Čechách. Hvězdárna v Klementinu působila až do druhé světové války.

Ve druhém poschodí věže se nachází unikátní místnost - je to Meridiánová síň. Dozvěděli jsme se, jak funguje struna tažená přes celou místnost a jakou má funkci. Dříve byla využívána na určování poledne. Před výstupem na ochoz je původní pracovna observatoře, kde byly umístěny menší astronomické, geofyzikální a meteorologické přístroje z 19. století.

Po ukončení prohlídky jsme tři zvědavé květinčky z programu Grundtvig 2012 - 2014 ještě navštívily studovnu Národní knihovny, kam nás zavedla „chrpa“, která zde studovala a zavzpomínala na studentská léta. Také jsme se prošly po Křížovnické chodbě, která byla nově zrekonstruovaná, Byla to krásná tečka za naší listopadovou vycházkou.

Krásné podzimní a zimní dny přeje Jaroslava Stůjová a Marie Okrouhlá (foto)

V našem časopisu můžeme cestovat časem, a tak se dotýkáme budoucnosti, nebo se vracíme do minulosti. Tímto příspěvkem bych vrátila podzimní čas s houbovým opojením, prámovaný dobrým skutkem. Dobré skutky se zase hodí do vánočního času a tak propojím obě roční období.

Milí kolegové a kolegyně, prázdniny jsou už dávno za námi, a tak jako já jste se určitě těšili na přednášky. Situace, o které vám chci napsat, se nám a našim vnukům stala loni v říjnu, kdy jsme se rozhodli si na víkend zajet na houby do Jeseníku. Vnučka má 12 a vnuk 10 let. Musím říct, že to byla

houbová sezóna snů. Máme už tam svoje místečka, kam se pohodlně dostaneme ráno autobusem, odtud je to pěšky asi 3 km. Po chvilce oddechu jsme se spustili do lesa a nikdo by mi asi nevěřil, že jsme měli nasbíráno asi za hodinu. Hříby, jeden jako druhý, zdravé, krásné. Každý jeden koš a přidali jsme ještě plátěnou tašku, kterou s sebou vždycky nosím (houby v lese vždycky pŕlím, abychom zbytečně nenesli tu tíhu zbytečně). Víte, zdá se vám, že to s tím množstvím přeháníme, ale vždycky všechno vzorně očistíme a usušíme (máme dvě velké sušičky) a po návratu jsou sušené houby vítaným dárkem pro známé.

Děti už měly hlad a tak jsme si sedli ke štěrkové cestě na svačinku ... a nevím, kdo z nás řekl tu zapeklitou větu „no a jak se dostaneme zpět do Jeseníku“?!! (Nahoru jsme totiž jeli, jak jsem už řekla autobusem, ve všední den je to snadné, ale v sobotu a neděli autobus nejede. Museli bychom s těmi hříby ujít dobře dvanáct kilometrů. Slunce páliło, můj muž začal být nervózní, jako vždy jsem za to mohla já. No prostě ty hříby vyhodíme. Tak jsem řekla, že by mohl vylézt na strom a podívat se do okolí. „No nic chytřejšího tě nenapadá?“, řekl můj vzteklý muž. „Ano,“ řekla jsem, „něco stopnu.“ Ostatní si mysleli, že jsem se nadobro na tom slunci připálila, ale najednou se mi opravdu zdálo, že slyším po lesní cestě něco jet. Po hrbolaté cestě sjížděl vůz lesní správy. Okamžitě jsem položila košíky a hrabala rukama jako hodný čoklík. Když lesník viděl ty hříby a děti, zastavil a řekl, „tak se naložte, ale dovezu vás jen k hájence, odtud musíte šlapat pěšky tři kilometry na rozcestí a odtud se dostanete do Jeseníku snadno autobusem ze Šumperka.“ „Vy jste tady lesník?“ ptala jsem se, „Ne, já jsem tady polesný.“ „Pořád jenom měřím, kolik krychlových metrů dřeviny jsme pokáceli, zda jsme splnili, nebo nesplnili plán, a to v každém počasí,“ řekl náš zachránce. „Nejraději bych už byl v důchodu a fotil.“ „Tady máte za ochotu tašku hřibů, jsou rozkrojené a nejsou červivé,“ řekla jsem, „my máme dost.“ „Paní, vy jste mi spadla z nebe. Moje žena mi vyčítá, že jsem pořád v lese a nepřinesu domů ani holubinku a sama se do lesa bojí, no ta bude dnes spokojená.“ Co budu říkat, zavezl až nás do Jeseníku.

Ale toto není konec příběhu. Asi před měsícem, když jsem si v posteli četla, vidím, že jsem si půjčila knihu, kterou psal polesný od Bílého Potoka v Jeseníkách. Psal různé povídky, které zažil v lese a také, že je už konečně v důchodu, že už nemusí měřit kubíky dřeva a teď, že jen chodí a obdivuje přírodu a fotí. Přejí mu hodně zdraví a hodně krásy kolem sebe. Na ten dobrý skutek jsme nezapomněli.

Marie Coufalová

Cesta do minulosti

V říjnu t. r. jsem byla na týdenním pobytu v Lázních Poděbrady. Počasí bylo krásné - teplo, slunečno a příroda doslova hýřila barvami. Jedno odpoledne jsem se vydala na výlet. Vlákem jsem jela jednu stanicí do Libice nad Cidlinou. Vlak uháněl asi 10 minut a já jsem myslela na to, jak ujdou zpáteční cestu pěšky. Po vystoupení z vlaku jsem šla podél trati k přechodu, potom na náměstí a odtud mě již vedla směrovka k hradišti Slavníkovců. Před hradištěm stojí v životní velikosti sousoší sv. Vojtěcha a jeho bratra Radima. Za nimi jsou vyznačeny základy kostela a paláce. Je zde také vysoký dřevěný kříž, připomínka toho, co se zde v roce 995 stalo. Přemyslovci zde vyvraždili rod Slavníkovců, aby se s nimi nemuseli dělit o vládu. Vojtěch v té době nebyl v Čechách a tak tomu pogromu ušel. Sedla jsem si na lavičku a pozorovala jsem okolí. Ještě je patrné, že zde stála ohrazená osada. Místo na mě velmi působilo. Šly zde dějiny našeho národa a narodila se zde významná osobnost, kterou si připomínáme dodnes. Jak jsem tam tak seděla a kromě mne tam nikdo nebyl, oddávala jsem se představě, že na místě kde sedím, se možná batolil malý Vojtišek.

Potom jsem pokračovala v cestě. Ta mě dovedla k řece Cidlině. Její břehy jsou lemovány mohutnými stromy. Došla jsem k soutoku, kde se Cidlina vlévá do Labe. Tam jsem se opět posadila a pozorovala jsem obě řeky, na jejichž hladině se odrážely krásné, mohutné a zlatě vybarvené stromy. Myslela jsem

na to, že vodní toky v minulosti sloužily jako vodní cesty pro dopravu lidí i zboží na lodích. V zámku v Poděbradech jsem se mohla přesvědčit, že tato moje úvaha byla asi správná, protože v zámeckém sklepení jsou zkamenělé pozůstatky dřevěných lodí, které byly vytaženy ze dna Labe.

Dále jsem pokračovala cestou podle Labe směrem k Poděbradům. Udělala jsem ale ještě jednu zastávku, a to ve velmi příjemné restauraci přímo u Labe. Zde jsem se odměnila za můj 8kilometrový pochod sklenicí svařeného vína a zákuskem. Potom jsem již došla do mého hotelu Bellevue. Zde jsem se usadila do křesla, znovu jsem si v duchu prošla moji cestu a bylo mi hezky.

Mgr. Naděžda Zelenková posluchačka U3V FF Praha

Nostalgické vzpomínání

Vycházka po Barrandovských vilách byla velmi zajímavá, díky naší průvodkyni. Dozvěděli jsme se hodně zajímavých informací o zakladatelích Barrandovských ateliérů (Václav Maria Havel, Miloš Havel), ale i o významných architektech a stavitelích vil této krásné části Prahy.

Smutná byla závěrečná část procházky, kam jsem se vrátila po 48 letech.

Manžel v letech 1967-8 zde zpíval s orchestrem Bohumila Šilhana. Hráli v restauraci, a když bylo krásné počasí, tak otevřeli francouzské okno, otočili orchestr a hráli na terase. Tenkrát se dalo dívat dolů na bývalý plavecký bazén a Trilobit bar byl také v provozu. Bylo to krásné prostředí obklopené přírodou, kam se chodila bavit prvorepubliková společnost, o které mi vyprávěli rodiče manžela, bývalí baťovci. Život jde dál, ale je škoda nechat takto zdevastovanou pozůstalost našich předků.

Byl to vlastně **Splněný sen** z roku 1928.

Díky za tuto procházku a všem přeji krásné svátky vánoční

Jarka – fialka

Setkání

Každý z nás denně potkává různé množství lidí, na ulicích, v autobusech a tramvajích, u lékaře, v obchodech apod. Potkáte se, střetnete se s nimi pohledem, někdy je to jen moment, nebo je oční kontakt delší, případně Váš pohled ulpí delší dobu a za člověkem se i otočíte.

V mém případě je to téměř tři sta lidí denně, se kterými se sice neznám, ale od vidění ano, protože chodí kolem infocentra, kde pracuji, do knihovny. Téměř s každým oční kontakt navážu.

To se stalo i před dvěma roky, kdy přišel do infocentra knihovny asi dvacetiletý mladý muž s dotazem. Byl evidentně zmatený, nevěděl kde vlastně je, hledal budovu soudu, která je hned nad budovou knihovny. Jeho vzhled na první pohled prozrazoval, že je postižený, špatně artikuloval, pokřivené ruce neudržely doklady a bylo vidět, že potřebuje pomoc. Pomohla jsem mu, dala informace a věřila, že vše dopadne dobře.

Asi za týden se objevil v knihovně zase, to už ale s dotazem, zda je zde nějaká výstava a zda může využívat internet. Když přišel podruhé, šel rovnou ke mně a řekl: „Já jsem Jindříšek, jak se jmenuješ Ty?“

A tak dva roky chodí Jindříšek několikrát v týdnu do knihovny (někdy i několikrát denně – odejde a zase se vrátí), využívá možností internetu, ale rád chodí i na vernisáže výstav a přiznává: „Dostanu tam vždy něco dobrého.“ Nikdy se ale nezapomene u mne zastavit, pozdravit mě a zeptat se: „Jak se máš?“

Nic moc o něm nevím, ale vím jistě, že když člověk projeví druhému člověku vstřícnost, náklonost nebo pomoc, většinou se mu stejné vrátí zpět.

Mně se to pohlazení po duši dostalo od Jindříška, když odcházel jeden den z knihovny domů. Zastavil se u mě a já se zeptala: „Co potřebuješ Jindříšku?“ „Nic,“ řekl. „Mám Tě rád“ a odešel.

To jsou chvíle, kdy si člověk uvědomí, že nic nenahradí lidskou soudržnost a lásku, že materiální věci nejsou důležité a ta prostá tři slůvka jsou cennější než všechno bohatství světa.

Zvláště teď v předvánoční době bychom všichni měli být k sobě vstřícnější, lidé snad snáz dokáží otevírat svá srdce a dávat si vzájemně ten nejcennější dar – přátelství a lidskou lásku.

Věřím, že máte všichni podobných životních epizod nespočet, ale já jsem se chtěla o svůj zážitek podělit.

Naďa Kimlová, absolventka U3V FF UK

DIVIZNA

Verbascum phlomoides L., divizna sápoovitá

Verbascum thapsiforme SCHRADER, divizna velkokvětá

Na podzim jsme se prolévali šípkovým čajem a na zimu přijdou vhod čaje s obsahem divizny, která má blahodárny účinek, když náš organismus přepadne kašel nebo snad zánět průdušek.

Divizna - dvouletá bylina v prvním roce vytváří přízemní růžici, která na podzim odumírá, ve druhém roce má až 2m vysokou lodyhu se střídavými listy a s hroznovitými květy jasně žluté barvy. Plody jsou tobolky. Divizna je rozšířena v Evropě. Roste na kamenitých stráních, na skalách a v úvozech.

Sbírá se květ, event. list za suchého počasí od května do září.

Obsahuje slizové látky, flavoidy, cukry a saponiny. Tyto látky ulehčují odkašlávání, mírní dráždivý kašel a působí protizánětlivě při zánětech úst a hrtanu. Také uvolňují křeče.

Užívá se vnitřně v nálevu (3 - 4 lžičky – 5 g – na 2 sklenky vody) při kašli, černém kašli, zánětu průdušek, zahlnění, chrapotu a astmatu. Zevně se používá při bércových vředech, hemeroidech aj. Zpravidla

se květ divizny kombinuje s jinými drogami.

Pozn. Květů divizny se užívá také k aromatizaci likérů. Semena jsou jedovatá a používalo se jich k omamování ryb.

Zdroj: Naše rostliny v lékařství
Korbelář, Endris, Krejča, Avicenum, Praha 1970
Divizna velkokvětá

Význam barev

Tyrkysová barva

Spojuje blahodárny účinky modré a tím očisťuje a zároveň posiluje. Má uklidňující účinky na tělo i duši. Podporuje naše sebevědomí a fantazii.

Drahokamy a krystaly:

Tyrkys, akvamarín, malachit, opál.

Zdroj: <http://vyznam-barev.najdise.cz>

Prastaré sídlo českých vládců

Pražský hrad bylo skutečně původně obřadní místo zasvěcené bohům. Právě zde probíhal odpradávná na vrcholku zvaném **Žiži** obřad nastolování českého knížete na tradiční kamenný stolec. I po rozšíření křesťanství muselo být původní místo zachováno, jen místo pohanských staveb vyrostl první kostelík. Nechal ho postavit koncem 9. století kníže Bořivoj a zasvětil ho Panně Marii. Uveřejněno v časopisu Živá historie – září 2010.

Autoři článku: Mgr. Jindřich Kačer, Mgr. Marek Vlha

Četba

Dan Brawn

„Pavučina“ - drama ze zákulisí vysoké americké politiky

Vše se odehrává kolem šokujícího objevu...

Jenže není všechno zlato, co se třpytí a pavučina lži se zaplétá...

Jak vrtulník stoupal, fičel dovnitř otevřenými dveřmi ledový vítr. Všichni čtyři psi, stále v postrojích a připoutáni k saním, zděšeně kňučeli.

„Alespoň zavřete ty dveře,“ obořil se geolog na muže v bílém.

„Copak nevidíte, jak se moji psi bojí?“

Znovu žádná odpověď.

Když se helikoptéra dostala do výšky dvanácti set metrů, naklonila se prudce nad pásem rozervaných skalisek. Muži vstali.

Bez jediného slova popadli těžce naložené saně a tlačili je ke dveřím. Brophy ochromený hrůzou zíral, jak psi marně hrabou, aby nohama zachytili nějakou oporu, a jak je obrovská tíha nezadržitelně táhne ven, V několika okamžicích zmizeli a jenom slábnoucí vytí připomínalo, že tu vůbec byli.

Pak se muži otočili k Brophymu, který už stál a ječel.

Každý ho popadl z jedné strany a vlekli i jeho k temnému otvoru...

Víte, že

Základní kámen Staronové synagogy přinesli z ruin Šalamounova chrámu andělé?

Jediný kontinent, na němž se nevyskytují pavouci, je Antarktida?

V Británii někteří lidé slaví 6. května Den kolíčků. Vzhledem k oblíbenosti sušiček prádla, některé děti v Americe už ani nevědí, k čemu kolíčky původně sloužily?

V jedné láhvi šampaňského je 50 milionů a v mladém šampaňském až 170 milionů bublinek?

Zdroj: Epoque 24/2015

☀ Zábavný koutek

Zábavná matematika

$$\begin{aligned}1 \times 8 + 1 &= 9 \\12 \times 8 + 2 &= 98 \\123 \times 8 + 3 &= 987 \\1234 \times 8 + 4 &= 9876 \\12345 \times 8 + 5 &= 98765 \\123456 \times 8 + 6 &= 987654 \\1234567 \times 8 + 7 &= 9876543 \\12345678 \times 8 + 8 &= 98765432 \\123456789 \times 8 + 9 &= 987654321\end{aligned}$$

Přesmyčka

SYN ROSTE PRO MIU DIU

STUDIUM PRO SENIORY

Doplňte 3 písmena, aby vzniklo podstatné jméno (nehleďte na diakritiku)

- . . . A
- . . . E K
- . . . O C E
- . . . O Č K A

VAV

Vystříhnete barevné obrazce a složte

Silvestrovské vtipy

Jak si léčí chřipku Angličan, Francouz a Čech? Angličan si vezme láhev své oblíbené whisky a jde ji vypít do svého klubu, kde pak stráví celý den, Francouz si vezme láhev dobrého koňaku a jde jí vypít ke své milence, s kterou stráví celý den, Čech si vezme láhev ranní moče, jde s ní na zdravotní středisko, kde stráví celý den čekáním na výsledky...

Za prsní implantáty a viagru se v současné době utrácí podstatně více peněz, než na výzkum Alzheimerera. To znamená, že kolem roku 2030 zde bude široká důchodcovská populace s krásnými ňadry a obrovskými erekcemi, která si ale na nic na světě nevzpomene, co s tím...

Babička říká vnukovi: "Pepíčku, když kašleš, dej si ruku před pusou!"
Pepíček: "Neboj babi, mně zuby nevypadnou."

"Jean prší před hlavním vchodem?"
"Ano milorde."
"Tak půjdu zadním."

"Pane doktore, já mám vždycky v noci sen, v němž vidím spoustu polonahých dívek, které pobíhají kolem mé postele" stěžoval si dědeček u lékaře. "Aha, a vy byste chtěl, abych vám pomohl se toho snu zbavit?" "Ne, kdepak. Jen ať tolik nedupou!"

Kdo je to účetní?
Osoba, která vyřeší váš problém, o kterém nevíte, způsobem, který nechápete.

Za obrázky doplňte písmena

V E L

Š

Veselé vánoce a šťastný nový rok

Uzávěrka pro příští číslo je 5. března 2016
Těšíme se na Vaše příspěvky – redakce Klubu posluchačů U3V FF UK
Příspěvky zasílejte na e-mail: ff-blogklub@seznam.cz
Příští číslo, pokud pošlete příspěvky, vyjde v březnu – předem děkujeme za spolupráci.

Praha 10. prosince 2015